

Витрішки

Степан Васильченко

Щоп'ятниці бував у нашому селі базар. Несуть мама продавати молоко, прошуся і я з ними.

— Що ти будеш там робити,— кажуть мені мама,— витрішки продавати?

А мені що б не продавати — все одно, аби взяли.

— Добре,— кажу,— буду продавати витрішки.

Тато засміялись, кажуть до мами:

— Хай іде, буде гладишок дивитися, щоб часом не вкрав який біс.

Пішли.

По дорозі я все сіпаю маму за полу та розпитую про ті витрішки.

Мама вже й говорити не хочуть про них, а я все допитуюсь.

Набридло мамі слухати мене, вони й кажуть:

— Прийдеш на базар, витріщиш очі,— ото й будуть витрішки.

Не зрозумів я цього, а далі вже не розпитую, бачу — сердитимуться.

Прийшли на базар, стали в тому ряду, де молоко продають, і собі розташувалися.

Людей на базарі — тиск: те продає, те купує — кожний заклопотаний.

Коли це з шаблюкою при боці стражник іде (за царів були такі посіпаки — стражниками звалися), руки за спину позакладав, козирок ізсунув на потилицю, никає по ряду та зазирає, позіхаючи, бабам у кошики. Так ніби мене хто штовхнув іззаду.

— Мамо! — гукаю на весь базар.— Оце той, що витрішки продає?

Мама сіп мене за руку, кив на мене оком:

— Мовчи, вража дитино!

А жінка, що в ряду стояла поруч, зирнула з мамою, осміхнулась, далі нагнулась до мене та нишком і каже:

— Оце він самий, сину...